

Артър Конан Дойл

Морски договор
(Историята разказва д-р Уотсън)

В моите ученически години имах един приятел на име Пърси Фелбс. Той беше едно много умно момче и винаги получаваше наградите в училище. Неговият чичо беше лорд Холдърс, известен правителствен деятел. Пърси беше два класа по-горе от мен и когато напусна училището, аз загубих следите му. След доста години чух, че Пърси Фелбс заема много добра служба в Министерството на външните работи, но не можахме да се видим, защото и двамата бяхме заети със своята работа.

Така аз бях много изненадан, когато получих следното писмо:

Бриабра – Уокинг

„Мой скъпи Уотсън, аз съм сигурен, че Вие помните Пърси Фелбс, който беше в пети клас, когато Вие бяхте в трети. Може би сте чули, че благодарение на чичо си заемам висока служба в Министерството на външните работи. Всичко вървеше добре, докато една ужасна случка не разруши всички мои планове. Аз не мога да Ви пиша повече, защото съм неподвижен и слаб след двата месеца на мозъчно възпаление, но Вие трябва да се видите с мен. Аз ще Ви разкажа всичко. Моля Ви, намерете и доведете Вашия приятел Шерлок Холмс. Надявам се да ми даде своето мнение, без да гледа на полицейската клауза, която не може, защото бях много болен. Аз съм толкова слаб, че все ще диктувам своите писма.

Ваш стар съученик: Пърси Фелбс“

„Трябва нещата наистина да са много сериозни“, казах си аз, когато вървах по „Бейкър стрийт“. Бях щастлив да намеря приятеля си въпреки. Той работеше упорито над някакъв химически проблем. Химията беше едно от неговите увлечения.

– А, Уотсън, след един момент ще бъда на твоите услуги – каза той и стана от писалището, прибирайки написаното.

Минута след като влязох, той вече седеше в едно кресло и пушеше любимата си лула.

– Аз се надявам, Уотсън, че има нещо интересно за мен. Какво е? – попита Холмс.

Аз му подадох писмото и той го прочете с голямо внимание.

– Това не ми казва нищо полезно – промърмори той, – но жената, която е писала писмото, е човек със силен характер.

– Защо мислите, че писмото е написано от жена?

– Аз съм напълно сигурен в това – отговори той. – Разбира се, че ще дойда с вас. Ние можем да отидем да се видим с вашия приятел.

Половин час по-късно ние бяхме в Уокинг. Бриабра не беше близо до гарата. Това беше една висока къща с градина пред нея. Един пълен мъж на около 50 години излезе от вратата. Той имаше много червени бузи и весели очи.

– Аз съм много доволен, че вие пристигнахте – каза той, здрависвайки се с нас. – Бедният Пърси ще бъде щастлив. Той каза, че вие сте неговата последна надежда. Баща му и майка му ме помолиха да ви посрещна. Те не могат да ви кажат нищо за тая история.

– Вие не сте член на тази фамилия – каза Холмс. – Виждам това.

За един миг мъжът го изгледа изненадан, след това прихна да се смее.

– О, вие сте забелязали буквите „Ж. Х.“ на моя медальон. Разбира се, аз не съм член на фамилията, но се приготвям да стана. Името ми е Жозеф Харисон и Пърси се готви да се жени за сестра ми Ани. Сега тя е в неговата стая. Тя бдеше над болния тези два месеца. Но влезте при него.

* * *

Стаята на Пърси Фелбс беше на първия етаж до гостната. Ние влязохме там и видяхме един млад мъж, много бледен и слаб, който лежеше на дивана до прозореца. Аз трудно познах моя стар съученик. Едно младо момиче седеше до него. То стана, когато ние влязохме.

– Аз ще си отида, Пърси! – каза то.

Той хвана ръката й.

– Не, не, Ана! Вие трябва да останете. Аз съм много доволен да ви видя, Уотсън – каза той. – Това, мисля, е вашият прочут приятел г-н Шерлок Холмс.

Аз му го представих и двамата седнахме. Пълният мъж излезе, но неговата сестра остана. Тя беше едно много красиво момиче с големи тъмни очи и черна коса.

– Аз не искам да губя вашето време – каза Фелбс, повдигайки се от дивана. – Затова първо ще ви разкажа всички факти: Само преди няколко седмици аз бях щастлив човек, мистър Холмс, и се приготвях да се женя, когато се случи това ужасно нещо с мен. Както знаете, Уотсън, аз бях в Министерството на външните работи и заемах там един отговорен пост. На 23 май моят чичо, който е министър на външните работи, ме повика в стаята си.

– Това – каза той, вземайки един голям свитък хартия от своето писалище – е оригиналът на тайния морски договор между две морски страни. Аз не ще кажа имената им. Възможно е другите страни да са готови да заплатят много пари, за да научат съдържанието на тези документи. На документите трябва да се направят копия веднага и аз ви се доверявам за това. Имате ли писалище във вашата канцелария?

Казах, че имам.

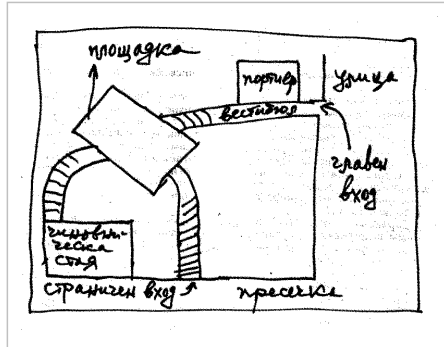
– Тогава вземете договора и го заключете там. Вие можете да останете след работните часове във вашата канцелария и тогава пригответе копията на документа, без да бързате. Когато сте готов, заключете документа и копието в писалището и ми ги предайте утре сутринта.

– Сигурен ли сте, че бяхте сами при тоя разговор? – попита Шерлок Холмс.

– Да, ние бяхме в центъра на една голяма зала и говорехме тихо.

– Моля, продължете вашата история.

– Когато всички чиновници излязоха, аз останах в моята канцелария и се заех за работа веднага, защото знаех, че Харисон, който ви посрещна тук, е в града и се надявах да отида с него в Уокинг с влака от 11 часа. Прочетох документа и видях, че моят чичо беше напълно прав, когато говореше за важността му. След това седнах да правя копията. Това беше един много дълъг документ. В 9 часа видях, че не мога да се надявам да не изпусна влака. Тъй като бях твърде уморен от дългата работа през деня, реших да взема чаша кафе. Прислужникът прекарваше цялата нощ в една малка стая долу до стълбата и аз не можех да се надявам да взема чаша кафе оттам, защото работех свръхсрочно. Натиснах звънеца. За моя изненада една висока възрастна жена влезе в стаята. Тя обясни, че е жена на прислужника, и аз я помолих да донесе чаша кафе. След известно време продължих работата си, но тогава започна да ми се спи. Понеже кафето ми не беше донесено, аз отворих вратата и тръгнах по коридора към стаята на прислужника. Коридорът свършваше до една стълба. На средата на стълбата имаше малка площадка с още един коридор, който слизаше до страничната врата при прислужника. Ето, това беше планът на мястото.

Тук Пърси ми показа плана, надраскан на едно парче хартия.

– Аз слязох по стъпалата и видях, че прислужникът беше заспал и чайникът вреше кипнал. Почаках да се събуди, но звънецът до неговата глава удари силно и той се събуди.

– Господин Фелбс! – извика той, виждайки ме с учудване.

– Аз дойдох да видя готово ли е моето кафе – казах аз.

– Съжالياвам, господине, аз бях приготвил чайника и той кипна, когато съм заспал. Но щом вие сте тук, кой натисна звънца тогава? Това е звънецът от стаята, в която работите.

Аз замръзнах от страх. Някой беше в стаята ми, а документът лежеше на писалището. Изтичах бързо навън по стълбата, а после преминах коридора. Прислужникът ме последва. Нямаше никой в стаята, но документът не беше вече на писалището. Копието беше там, но оригиналът бе изчезнал.

Холмс седеше на стола и чупеше пръсти. Аз видях, че той беше заинтересован.

– Аз помислих, че крадецът е могъл да премине само през страничната врата, защото не видях никого в коридора и беше невъзможно да се скрие в моята стая. Така ние изтичахме отново в коридора до мястото, където започваше стълбата към страничната врата. Вратата беше затворена, но незаключена. Аз запомних, че в тоя момент гонгът на часовника удари три пъти. Беше 10 без четвърт.

– О, това е много важно! – каза Холмс, записвайки нещо в тефтерчето си.

– Нощта беше тъмна и валеше. В тази част на улицата, близо до канцелариите, нямаше никого. Само един полицаи стоеше на ъгъла.

– Един много важен документ е откраднат от Министерството на външните работи! Минавал ли е някой оттук? – извиках аз, бягайки към него.

– Аз стоя тук от четвърт час, сър. Видях само една висока възрастна жена, която мина преди известно време. Изглеждаше, че много бърза.

– А, това е моята жена! – извика прислужникът. – Ние само губим времето си тук, крадецът е тръгнал в друга посока.

Неговите думи ми се сториха много странни и аз го хванах за ръката.

– Къде живеете?

– „Брикстън“, улица „Иви“ 16... но, г-н Фелбс, да не губим време. Да отидем на другия край на улицата и да се опитаме да научим нещо там...

Ние говорехме така, но нямаше нищо, което да привлече вниманието ни в тази част на улицата. Тогава ние се върнахме в канцеларията и прегледахме стълбата и коридора без никакъв резултат. Претърсихме щателно етажа. Нямаше никакви следи, въпреки че навън беше мокро, понеже цял ден вали.

– Остави ли някакви следи на пода жената, която влезе в стаята Ви в 9 часа? – попита Холмс.

– Не, не! – каза Фелбс. – Тя беше събула обувките си и обула къщи чехли.

– Това е много интересно. Какво направихте после?

– Ние прегледахме стаята и не намерихме нито едно място, където можеше да се скрие крадецът. Беше ясно, че той е избягал през вратата. Звънецът бе отлясно на писалището ми, така че човекът, който е позвънил, е бил до писалището. Но аз не можах да разбера защо е постъпил така.

– Това е действително много странно. По пътя не намерихте ли някакви други следи от крадеца, когато преглеждахте стаята? Угарка, косяк или ръкавица?

– Не, не намерихме абсолютно нищо.

– Какво направихте тогава?

– Аз телефонирах на Скотланд ярд и г-н Форбс, детективът, дойде веднага. Разказах му за жената на прислужника. Ние взехме кола и веднага се отправихме към нейния дом. Едно младо момиче отвори вратата и ми каза, че нейната майка не си е дошла още. Решихме да я почакаме. Няколко минути по-късно чухме звънеца и тук направихме една сериозна грешка. Оставихме момичето да отвори вратата, то каза нещо на

майка си с едва доловим шепот и жената не влезе в стаята, а изтича надолу по коридора, Форбс отвори вратата и ние се спуснахме след нея. Намерихме я в кухнята. Тя се обърна към нас и внезапно ме позна.

– О, това е г-н Фелбс от министерството – извика тя с учудване. – Моята дъщеря ми каза, че за мен са пратили двама джентълмени и аз се страхувах, че вие сте агенти и идвате за заплащането...

– Това не е много убедително – прекъсна Форбс жената. – Ние предполагахме, че сте взели един много важен документ от Министерството на външните работи.

Жената гръмко протестираше и каза, че не е вземала нищо, но ние претърсихме внимателно кухнята и гостната стая. Документът не беше там.

Как се почувствах тогава, аз не мога да ви кажа, защото внезапно се почувствах така болен, че повече нищо не помня. Напуснах къщата в състояние близко до безсъзнание. Вие можете да си представите колко напласнени бяха майка ми и бедната Ани, когато ме видяха. Те веднага ме поставиха да легна и аз пролежах в тази стая девет седмици, защото това е най-добрата стая в къщата. Жозеф, който спеше по-рано тук, го преместиха в другата стая. Ани стоеше при мен през всичкото време и дежуреше около мен нощем, така че не оставах никога сам. Сега аз се чувствам много по-добре. Г-н Холмс, вие сте моята последна надежда. Ако и вие не можете да ми помогнете, всичко е свършено за мен!

Пърси изглеждаше много уморен, когато свърши своята история, и Ани бързо му даде някакво лекарство.

– Вие казвате, че фактите са ясни, Фелбс – каза Шерлок Холмс. – Но аз искам да ви задам един-два въпроса. Знаят ли близките ви пътя до вашата канцелария?

– О, да! Всички мои роднини го знаят!

– Казвали ли сте им нещо за документите?

– Но как бих могъл? Аз останах нея вечер в канцеларията и никому нищо не съм казал.

– Знаете ли нещо за прислужника?

– Нищо! Само това, че той е стар ветеран войник.

– Добре, аз се надявам, че ще мога да науча нещо за него от Форбс.

Холмс замълча за миг.

– Вашето положение е много объркано, Фелбс – каза той най-после. – Аз ще направя всичко, за да ви помогна, но не ви обещавам нищо. Сега Уотсън и аз трябва да отидем в Лондон, но се надявам, че ще се върна тук с утрешния влак. Сега довиждане и не падайте духом.

– Искаше ми се да поговоря малко насаме с г-н Фелбс, преди да си отиде – каза ми Холмс, когато напуснахме стаята.

* * *

През цялото време на пътуването до гарата Холмс мълча, но когато пристигнахме там, той каза:

– Надявам се, че ще има време да пусна една телеграма за Форбс, преди да пристигне влакът.

Вече във влака той се обърна към мен:

– Предполагам, че Фелбс не пие, нали? – каза той.

– Не, не мисля, че пие.

– И какво мислите тогава за госпожица Ани Харисон, Уотсън?

– Признавам, че сте имали право за нея, като казахте, че е човек със силен характер – отговорих аз.

– Да, а тя, изглежда, е и добро момиче, Фелбс ще се ожени за нея най-късно през пролетта, както ми каза майка му. Ани и нейният брат дошли тук на посещение. Когато се случила тази история, тя гледала Пърси и нейният брат също останал, защото тук му било хубаво. Сега аз мисля кой има изгода от случилото се. Това са чуждите посолства... и лорд Холдърс.

– Но Пърси е негов племенник и лорд Холдърс трябва да е честен човек!...

– Да, аз мисля така, но все пак... Добре, ние ще отидем днес да го видим. Аз ще поговоря с него. Имам някои подозрения. На първо място крадецът не оставя следи по пода, въпреки че денят е дъждовен. Средството за това е той да се разхожда с кола. Възможно е да намерим тази кола. Друга от моите следи е звънецът. Кой го удря? Крадецът ли? Или е възможно крадецът да иска да се разкрие престъплението? Или това е една неволна случка? Или е... Но ето го Лондон. Хайде, Уотсън. Ние трябва първо да се срещнем с Форбс. Може би той има някаква вина, която е неизвестна на Фелбс.

Така ние тръгнахме към Скотланд ярд при Форбс. Той не ни каза нищо ново.

– Единственото нещо, което е ясно – каза той, – е, че прислужникът и неговата съпруга са честни хора и нямат никакво участие в кражбата на документа.

– Какво мислите за звънеца? – попита Холмс детектива.

– О, трябва да кажа, че не мога да разбера това звънене напълно!

– Да, то е много странно. Добре, повече няма за какво да се

задържахме при вас. Довиждане, Форбс.

– И тъй, нищо ново, Уотсън! – каза моят приятел, когато излязохме на улицата. – Аз бях напълно сигурен, че прислужникът и неговата жена нямат пръст в тая работа, че не са замесени. Сега трябва да отидем да видим лорд Холдърс.

Министърът на външните работи ни прие веднага.

– Аз бих искал да ви задам два въпроса, лорд Холдърс – каза Шерлок, сядайки на едно от креслата в министерския кабинет.

– Ще бъда щастлив, ако мога да ви отговоря – отвърна учтиво лордът.

– Вие именно в тая стая ли разговаряхте с вашия братовчед за договора?

– Да.

– Знаеше ли някой за това?

– Никой.

– Да, ако никой не е знаел за даването на договора, крадецът е влязъл в стаята случайно. Това е първият пункт. Тогава, след като са минали девет седмици и нищо не се е чуло за този договор, ние можем да предполагаме, че няма да го намерим в Министерството на външните работи.

Лорд Холдърс повдигна рамене.

– Може би крадецът е чакал за по-добра награда? – попита Шерлок Холмс.

– Ако почака малко повече, той не ще получи въобще нещо. След няколко месеца договорът няма да представлява тайна.

– О, това е много важно – забеляза Холмс. – Благодаря за информацията, лорд Холдърс, а сега сбогом!

– Това е една добра следа – каза Холмс, когато излязохме вън. Но лордът далече не е толкова богат, колкото смятахме, и не е получавал пари. Не забелязахте ли, че неговите обувки са твърде стари? Сега, Уотсън, вие можете да отидете при своите пациенти, не ще правим нищо повече днес, но ако ме намерите утре на гарата, ние ще заминем за Уокинг с влака от 10 часа.

Следващия ден аз намерих своя приятел на гарата в уговорения час. Той беше особено тих по целия път за Уокинг и аз не можах да отгатна за какво мисли.

Когато пристигнахме в Бриабра, ние видяхме, че Фелбс беше по-добре.

– Има ли някакви новини? – беше първия му въпрос.

– Аз не мога да ви кажа нищо определено – отговори Холмс. – Видях Форбс и вашия чичо и имам известни идеи, които могат да ви помогнат.

– Тогава вие няма да ме изоставите?

– В никакъв случай.

– Аз съм така щастлива, че вие казахте това! – изрече госпожица Харисон.

– Но ние тук имаме повече новини – каза Фелбс и неговото лице посивя съвсем. – Аз започнах, да мисля, че моят живот е в опасност, а не само моята чест.

– Ах! – възкликна Холмс.

– Да, това е много странно, защото аз винаги съм мислел, че нямам неприятели. Миналата нощ спях без болногледачка. Около 2 часа сутринта внезапно ме разбуди лек шум. Първо помислих, че това е мишка, но шумът продължи дълго и разбрах, че идва от прозореца. Сkochих от леглото и се спуснах нататък. Мъжът (защото имаше мъж на прозореца) изчезна с бързината на мълния, но аз имах време да видя, че неговото лице беше покрито с плащ. Сигурен съм в това, че той имаше един дълъг нож в ръката.

– Това е действително много интересно – каза Холмс. – И какво направихте после?

– Аз нямах сили да се впусна след него. Затова отворих прозореца, позвъних на звънеца и зачаках. Няколко минути по-късно Жозеф влезе в стаята. Той повика слугите и те прегледаха земята близо до моя прозорец. Намериха някакви следи в цветните лехи, но понеже беше много тъмно, не можах да ги проследят по тревата, но намериха мястото, където крадецът се бе прехвърлил през оградата.

Историята подейства странно на Шерлок Холмс. Той стана от стола и започна да се разхожда из стаята.

– Мислите ли, че можете да обиколите къщата с мен? – попита Холмс, обръщайки се към Фелбс.

– О, разбира се! Аз имам достатъчно сили за това и ми се иска да прекарам малко на слънце. Жозеф ще излезе също с нас.

– И аз ще дойда! – извика госпожица Харисон.

– Съжалявам, но не трябва – каза Холмс, хващайки ръката ѝ. – Аз трябва да ви помоля да останете тук.

Младото момиче изглеждаше недоволно, но изпълни нареждането на моя приятел. Жозеф ни посрещна навън и ние заедно отидохме под прозореца на Фелбсовата стая. Видяхме следите в цветните лехи, но те

бяха така незабележими, че Холмс повдигна рамене.

– Това е безнадеждно – каза той. – Те не могат да ни кажат нищо. Нека обиколим къщата и да видим защо престъпникът е избрал именно тази стая. Прозорецът на спалнята и на столовата са широки, но те гледат към пътя... А, има една врата тук. За какво е тя?

– Това е страничната врата за слугите. Тя е затворена нощем.

– Държите ли нещо ценно в къщата?

– Не, нищо!

Холмс обиколи къщата с ръце в джобовете.

– Пътем – каза той, обръщайки се към Жозеф Харисон – вие казахте, че сте намерили мястото, където човекът е прескочил оградата. Искам да го видим.

Жозеф го заведе на едно място, където върховете на оградата бяха счупени. Малко парче от дърво беше паднало долу. Холмс го огледа внимателно.

– Това не е направено миналата нощ. Аз не виждам никакви следи от другата страна на оградата. Не, това няма да ни помогне. Нека се завърнем в стаята ви, Фелбс.

Пърси, който беше много слаб, вървеше бавно, опирайки се на ръката на Жозеф. Затова Холмс и аз първи влязохме в спалнята му и се отправихме бързо към отворения прозорец.

– Госпожице Харисон – каза моя приятел, – обещайте, че вие ще останете на това място в течение на всички дни, докато се изясни събитието.

Това е много важно.

– Разбира се, господин Холмс – каза момичето с учудване.

– Когато вие отивате да спите, заключвайте вратата на стаята отсреща и вземайте ключа. Господин Фелбс трябва да дойде с нас в Лондон, но вие трябва да останете тук. Обещайте ми да не казвате нито дума на никого. Те влизат!

Тя не отговори и в този момент двамата мъже се приближиха към прозореца.

– Ана, защо вие седите тук, а не излизате на слънце?

– Не, благодаря, Жозеф. Аз съм малко неразположена и тая стая е прохладна.

– Г-н Фелбс – каза Холмс, обръщайки се към младия човек, – можете ли да дойдете с нас в Лондон?

– Веднага?

– Да! Толкова бързо, колкото е възможно. Да кажем, след 1 час.

– Разбира се, ако бих могъл да ви бъда полезен.

– Вие ще ни бъдете много полезен и ще се върнете утре. Доктор Уотсън ще бди над вас. Ние ще се наобядваме тук и след това ще заминем за Лондон.

Всичко беше добре съгласувано в тоя план, но когато отидохме на гарата, Холмс внезапно каза:

– Съжалявам много, но не мога да замина за Лондон с вас. Забравил съм няколко малки предмета. Вие трябва да заминете двамата за „Бейкър стрийт“ веднага и да ме чакате там. Надявам се да бъда с вас утре по времето за закуска.

– Но вие казахте, че аз трябва да дойда с вас в Лондон колкото е възможно по-бързо! – извика учуден Фелбс.

– Ние ще говорим за това утре! Днес моята работа е много важна.

– Аз мисля, че той ще се опита да научи нещо ново за приключението от миналата нощ – каза Фелбс, когато седнахме във влака, отиващ за Лондон.

– Холмс никога не прави нещо без много сериозно основание – отговорих аз.

* * *

Фелбс и аз прекарахме един дълъг ден тогава. Младият мъж се чувстваше слаб и много нервен. Аз му четях разни интересни книги и разказвах за нашите училищни дни, но той говореше само за договора.

Затова, когато си легнахме в леглата, дълго време не можахме да заспим. В 8 часа следващата сутрин един автомобил спря пред нашата врата и през прозореца ние видяхме Шерлок Холмс. Една минута по-късно моят приятел беше в стаята. Той изглеждаше бледен и уморен, а ръката му беше привързана.

– Вие сте били ранен? – извиках аз.

– Не, не, това е само драскотина – отговори той. – Аз ще ви разкажа всичко, но първо искам да закуся. Виждам, че и вие още не сте закусили. Моля ви, позвънете за закуска, Уотсън.

Няколко минути по-късно прислужникът донесе кафе и една покрита чиния. Ние всички седнахме да закусваме.

– Моля ви, яжте, г-н Фелбс – каза Шерлок Холмс.

– Благодаря, аз не мога да хапна нищо.

– Тогава може би вие ще махнете покривката от чинията, защото аз не мога да сторя това с моята ранена ръка.

Фелбс махна покривката и стана така бял, както чинията пред него.

В чинията имаше един свитък синьо-сива хартия.

– Вие сте спасили моята чест! – извика той, грабвайки книгата и танцувайки в стаята като побъркан.

– Е, хайде, успокойте се! – каза Холмс. – Седнете и изпийте вашето кафе. Тогава ще чуете моята история.

Когато закуската беше прибрана и Холмс седна в креслото със своята неизменна лула, той започна да разказва какво бе станало в Бриабра през изминалата нощ.

– Когато вие се качихте на влака – каза моят приятел Холмс, – аз се върнах на гарата и останах там, докато се стъмни. Тогава тръгнах към Бриабра. Нямаше никой около къщата и аз се скрих в храстите под вашия прозорец, Фелбс. От моето скривалище можех да виждам стаята много добре. Госпожица Харисон седеше при масата и четеше. В 10 без 15 часа тя остави книгата си, затвори прозореца и напусна стаята. Аз чух звука на ключ в бравата. Госпожица Харисон изпълни моите поръчения и вие трябва да благодарите на нея за този щастлив край. В стаята сега беше тъмно, но на небето имаше луна. Аз стоях скрит и чаках. Най-после, около 2 часа сутринта, чух отново звук на ключ в бравата, вратата за прислугата се отвори и Жозеф Харисон се появи в лунната светлина.

– Жозеф! – извика учудено Фелбс.

– Да, Жозеф! – продължи Шерлок Холмс. – Той беше с непокрита глава, но имаше черен плащ на гърба си. Той леко се приближи към вашия прозорец и го отвори с един дълъг нож. Само след момент беше вече в стаята. Аз станах и отидох към прозореца да видя какво ще прави вътре. Той държеше една свещ и преглеждаше ъгловата част на настилната, която покриваше пода. В един момент повдигна едно парче паркет, което не прилягаше плътно и извади документа, който беше скрит под него. Миг по-късно той се хвърли към прозореца, но аз бях там, чакайки го. Той се нахвърли върху мен с ножа и ние започнахме да се борим. Накрая той беше принуден да даде документа.

– Значи, всички тези седмици, когато бях болен, документът е бил в моята стая! – извика Фелбс.

– Да, наистина, и аз мога да ви кажа, че Жозеф Харисон е един много опасен човек. Щастието на сестра му или вашата репутация в случая не представляват интерес за него. Аз започнах да се съмнявам в Жозеф, когато помислих, че е възможно той да е дочул за вас в Министерството на външните работи нея вечер. Мога добре да съпоставя фактите. Допуснете, че Жозеф е влязъл в министерството през задната врата и

понеже знае пътя, той е отишъл направо във вашата стая, след като вие сте излезли. Позвънил е със звънеца, защото е нямало никого в стаята, и е искал да попита къде сте. В тоя момент е видял документа на масата и е разбрал, че това е документ с голяма ценност. Тогава го слага в джоба си и бързо заминава за Уокинг с първия влак. Пристигнал там, той скрива документа в своята спалня. Чака да го вземе след един или два дни, за да го продаде на някое чуждо посолство и да вземе за него много пари. Тогава вие заминавате за Бриабра внезапно и се разболявате, че го изместват в друга стая. Той няма време дори да вземе документа. Не може да се добере до него, защото вие сте непрекъснато там. Жозеф се опитва да влезе в стаята, когато вашата болногледачка не е там, но вие не спите. „Добре! – казах си аз. – Той непременно ще опита отново.“ Тогава помолих госпожица Харисон да не напуска стаята цял ден, а на Жозеф казах, че тримата заминаваме за Лондон. Знаех, че документът е скрит някъде в стаята, но нямах възможност да огледам за него. Така аз го оставих да влезе и когато Жозеф взе документа, му го отнех. Това е всичко! Пърси Фелбс бе замълчал за момент. След това той попита:

– Мислите ли, че той искаше да ме убие?

– Ножът му трябваше само за да отвори прозореца – отговори Холмс, – но Жозеф Харисон не е човек, на когото бих доверил своя живот. Веднага, след като ви изпратих, изпратих и телеграма на Форбс, но не мислех, че полицията може да го хване. Може би е най-добре за всички да оставим Жозеф да избяга и да не разгласяваме историята. Не мислите ли и вие така?

КРАЙ

Arthur Conan Doyle
The Adventure of the Naval Treaty, 1893

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4457>]